

Κοινωνία Γ' Λυκείου

Κοινωνιολογία Γ' Λυκείου

6. ΕΡΓΑΣΙΑ, ΑΝΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΝΙΣΟΤΗΤΕΣ

- ① • Ο ρόλος της εργασίας στη ζωή των ανθρώπων - Αντιλήψεις για την εργασία 6.1
- ② • Η οργάνωση της εργασίας
- ③ • Σύγχρονες μορφές εργασίας
- ④ • Μορφές ανεργίας
- ⑤ • Εργασία και ανεργία στην ελληνική κοινωνία
- ⑥ • Φτώχεια, πλούτος - κοινωνική διαστρωμάτωση 6.2
- ⑦ • Συνέπειες της ανεργίας, της φτώχειας και των ανισοτήτων
- ⑧ • Αντιμετώπιση των ανισοτήτων 6.3

Εισαγωγή

Ο άνθρωπος εργάζεται για να επιβιώσει, για να δημιουργήσει, αλλά και για να προσφέρει στο κοινωνικό σύνολο. Η εργασία είναι μια δυναμική δραστηριότητα κατά την οποία το άτομο αξιοποιεί το σύνολο των φυσικών και των νοητικών ικανοτήτων του. Αυτή η ανθρώπινη δραστηριότητα αποσκοπεί στην επεξεργασία της ύλης και στο μετασχηματισμό της σε χρήσιμα αγαθά, δηλαδή στην παραγωγή ενός προϊόντος ή μιας υπηρεσίας.

6.1. Ο ρόλος της εργασίας στη ζωή των ανθρώπων

Οι αντιλήψεις σχετικά με την εργασία και το ρόλο που αυτή διαδραματίζει στην κοινωνία διαφοροποιούνται στην πορεία του χρόνου ανάλογα με την οικονομική και την κοινωνική της διάρθρωση. Έτσι, το περιεχόμενο της εργασίας αλλάζει ανάλογα με τους τρόπους παραγωγής μιας κοινωνίας (δουλοκτητικός, φεουδαρχικός, καπιταλιστικός).

Για παράδειγμα, στην **Αρχαία Αθήνα** οι κτηματίες και οι «δημιουργοί» (οι τεχνίτες που παρήγαν για το δήμο, την αγορά δηλαδή) ανέθεταν ένα μέρος της χειρωνακτικής κυρίως εργασίας στους δούλους. Οι δούλοι πάντως εργάζονταν τόσο ως τεχνίτες-δημιουργοί στα εργαστήρια όσο και ως απλοί χειρωνακτές. Η χειρωνακτική εργασία θεωρούνταν κάτι το απαξιωτικό για τον Αθηναίο πολίτη. Ο χειρωνακτας χαρακτηρίζεται με αποστροφή ως «βάνανυσος», ενώ αντίθετα υπήρχε κοινωνική καταξίωση για όσους είχαν ενασχολήσεις πνευματικού περιεχομένου.

Συγγενικές με τις αντιλήψεις των αρχαίων Αθηναίων ήταν και αυτές των **Ρωμαίων**, με έκδηλη την απαξίωση προς τα επαγγέλματα των τεχνιτών, επειδή αυτά δε συνεισέφεραν στην πνευματική καλλιέργεια του ανθρώπου.

Το **Μεσαίωνα** (κατά τον οποίο μετασχηματίζονται οι αντιλήψεις για την εργασία) υπάρχουν τα μοναστικά τάγματα, τα οποία μετατρέπονται σε κέντρα συστηματικής και πειθαρχημένης εργασίας των μοναχών και αποτελούν, ως ένα βαθμό, υπόδειγμα για τη μετέπειτα εργοστασιακή οργάνωση της εργασίας. Η μεσαιωνική πόλη ήταν αυτή που επώασε τη νέα αντίληψη για την εργασία μετά τη σταδιακή αποδιάρθρωση των φεουδαρχικών δομών. Με τις δραστηριότητες των τεχνιτών

στην οικοτεχνία, τις συντεχνίες και τα μπουλούκια η εργασία αποκτά, κατά το 18ο και κυρίως το 19ο αιώνα, το περιεχόμενο μιας δημιουργικής δραστηριότητας.

Κατά το 1800 το 80% του πληθυσμού στη Δυτική Ευρώπη ζούσε στην επαρχία, η πλειονότητα των εργαζομένων ήταν αγρότες ή τεχνίτες. Η εργασία η οποία ρυθμιζόταν με βάση τις εποχές, ήταν χειρωνακτική (έπρεπε να καλλιεργούν, να συντηρούν και να επιδιορθώνουν τα εργαλεία, να περιποιούνται τα ζώα, να συλλέγουν καρπούς), με μοναδική ανάπαυλα για τους εργαζόμενους τις γιορτές και τις περιόδους της επιβεβλημένης, από τις καιρικές συνθήκες, απραξίας.

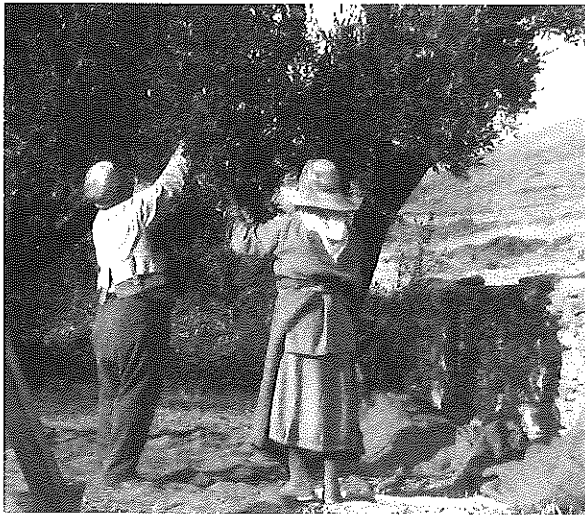
Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (1948) Άρθρο 23

«Καθένας έχει δικαίωμα να εργάζεται και να επιλέγει ελεύθερα το επάγγελμά του, να έχει δίκαιες και ικανοποιητικές συνθήκες δουλειάς και να προστατεύεται από την ανεργία.

Όλοι, χωρίς καμιά διάκριση έχουν το δικαίωμα ίσης αμοιβής για ίση εργασία.

Κάθε εργαζόμενος έχει δικαίωμα δίκαιης και ικανοποιητικής αμοιβής που να εξασφαλίζει σε αυτόν και την οικογένειά του συνθήκες ζωής άξιες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Καθένας έχει το δικαίωμα να ιδρύει μαζί με άλλους συνδικάτα και να συμμετέχει σε αυτά για την προάσπιση των συμφερόντων του».

Εικ. 6.1 Το μάζεμα της ελιάς: εποχική αγροτική εργασία (R.A. McCabe, Ελλάδα: Τα χρόνια της αθωότητας, εκδ. Πατάκη, 2003).

Με τη βιομηχανική επανάσταση η εργασία διαφοροποιείται σημαντικά. Εμφανίζεται η μισθωτή εργασία, που προκαθορίζεται από τον εργοδότη. Ο Γερμανός κοινωνιολόγος Μ. Βέμπερ κατέδειξε πώς ο προτεσταντισμός συνέβαλε στην ανάπτυξη της ιδέας του «μόχθου» και της αφοσίωσης του ατόμου στην εργασία του. Στον Λούθηρ βρίσκουμε την άποψη ότι το καθήκον που εκπληρώνεται στις επίγειες συναλλαγές ανάλογα με τη θέση που έχει το άτομο μέσα στην κοινωνία - αποτελεί την ευγενέστερη ηθική δραστηριότητα. Με τη βιομηχανική επανάσταση η εργασία γίνεται ο όρος ύπαρξης της εργατικής τάξης και η πηγή πλουτισμού της αστικής τάξης (υπεραξία).

Την εποχή εκείνη οι εργάτες δούλευαν στο εργοστάσιο 12 έως 15 ώρες την ημέρα, μέσα στη βρομιά, το κρύο, την υγρασία και τα χημικά, ξεπερνώντας πολλές φορές τη φυσική τους αντοχή. Ακόμη και μικρά παιδιά ακολουθούσαν τους ρυθμούς της εργασίας των ενηλίκων και δούλευαν από την ηλικία των 4 χρόνων με την απειλή μαστιγίου. Έτσι, η βιομηχανική επανάσταση θέτει ένα άλλο τεράστιο ζήτημα: τα δικαιώματα του παιδιού.

Ενδεικτική εξέλιξη του χρόνου εργασίας (παράδειγμα Γαλλίας).

«1841: Μείωση σε 8 ώρες την ημέρα της εργασίας των παιδιών κάτω των 12 χρόνων.

1848: 12 ώρες εργασίας την ημέρα για τους εργάτες εργοστασίων.

1900: Η ημερήσια διάρκεια εργασίας για τους ενήλικες μειώνεται προσοδευτικά από τις 12 στις 10 ώρες.

1906: Θεσμοθετείται η εβδομαδιαία υποχρεωτική αργία.

1919: Θεσμοθετείται το 8ωρο, η ανώτατη διάρκεια εργασίας σε 8 ώρες την ημέρα και σε 48 ώρες την εβδομάδα.

1936: Η νόμιμη εβδομαδιαία διάρκεια εργασίας γίνεται 40 ώρες. Θεσμοθετείται η άδεια δύο εβδομάδων.

1948: Δικαιώματα του ανθρώπου - Συνδικαλιστική ελευθερία.

1950: Ευρωπαϊκή συνθήκη για τις ελευθερίες-Συλλογικές συμβάσεις εργασίας.

1956: Θεσμοθετείται η άδεια των 3 εβδομάδων.

1963: Θεσμοθετείται η άδεια των 4 εβδομάδων.

1968: Συμφωνία που καταλήγει στις 40 ώρες εργασίας την εβδομάδα.

1982: Η διάρκεια εβδομαδιαίας εργασίας διαμορφώνεται στις 39 ώρες.

2000-2002: Θεσμοθετείται η εβδομαδιαία εργασία στις 35 ώρες». (Nouveau Manuel, 1996:271).

Εικ. 6.2 Παιδιά-εργάτες στα ανθρακωρυχεία της Αγγλίας την περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης (LIFE's picture history of western man, Time Inc., New York, 1951).

Σήμερα ως εργασιακό χώρο δεν εννοούμε μόνο το εργοστάσιο. Υπηρεσίες, οργανισμοί, γραφεία, επιχειρήσεις είναι μόνο ένα μικρό δείγμα των σύγχρονων χώρων εργασίας. Αλλά και οι αντιλήψεις για την εργασία απέχουν πολύ από αυτές που περιγράψαμε. Στη σύγχρονη πραγματικότητα η εργασία είναι αναγκαία προϋπόθεση επιβίωσης, δικαίωμα για όλους ανεξαιρέτως, το οποίο (πρέπει να) προστατεύεται. Βέβαια, αν θεωρήσουμε την εργασία μόνο προϋπόθεση επιβίωσης και αυτοσυντήρησης του ατόμου, τότε παραβλέπουμε τα ουσιαστικότερα χαρακτηριστικά της, που είναι αυτά της δημιουργικότητας, της επικοινωνίας και της συνεργασίας. Τα χαρακτηριστικά αυτά μας βοηθούν να κατανοήσουμε την ίδια τη ζωή και αποτελούν την ουσία του ανθρώπινου πολιτισμού.

«Η εργασία παλαιότερα μορφοποιούσε και οριοθετούσε τα κοινωνικά στρώματα, ενώ σήμερα τείνει να εξελιχθεί ως... γραμμή διαχωρισμού η οποία χωρίζει και κατατάσσει τον ενεργό πληθυσμό μιας κοινωνίας στους έχοντες και τους μη έχοντες εργασία. Έτσι, δημιουργείται ένας «κοινωνικός δυϊσμός» που περιλαμβάνει αφενός τους απασχολούμενους και αφετέρου τους μη έχοντες απασχόληση. Δηλαδή διαπιστώνουμε ότι σήμερα - η παροχή απασχόλησης - θα είναι επιλεκτικά, συστηματικά και διαχρονικά αναζητούμενη, χωρίς τη βεβαιότητα για μόνιμη απόκτησή της»

(Γ. Παπάς, 2003: 115-116).

6.1.1 Οργάνωση της παραγωγής και μορφές εργασίας

Σημαντικό στοιχείο που διαμόρφωσε τις σύγχρονες μορφές εργασίας αποτελεί ο **καταμερισμός εργασίας**, δηλαδή η κατανομή των εργασιών μεταξύ των εργαζομένων, η οποία οργανώνεται από την ίδια την επιχείρηση, προκειμένου να αυξηθεί η παραγωγικότητά της.

Για τον Ντυρκέμ ο κοινωνικός καταμερισμός εργασίας είναι η βάση της **οργανικής αλληλεγγύης** στις βιομηχανικές κοινωνίες. Εργοδότες και εργαζόμενοι έχουν τα ίδια συμφέροντα, γι' αυτό και η επιχείρηση πρέπει να λειτουργεί καλά. Η οπτική του Ντυρκέμ είναι αυτή της συνοχής της κοινωνίας (βλ. κεφ. 1).

Για τον Μαρξ ο κοινωνικός καταμερισμός εργασίας είναι αυτός που φέρνει σε αντίθεση συγκεκριμένες κοι-

νωνικές ομάδες: οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και οι εργάτες έρχονται σε σύγκρουση όσον αφορά τη διανομή του πλούτου που δημιουργείται από την εργασία (υπεραξία), αφού βέβαια δεν έχουν τα ίδια συμφέροντα. Αυτή η αντιπαράθεση αποτελεί τη βάση της **πάλης των τάξεων**.

Ο καπιταλισμός υπήρξε από την αρχή ένα γιγάντιο εργαστήριο πειραματισμού για την αύξηση της παραγωγικότητας. Ερευνητές (μηχανικοί της εποχής) όπως ο Τέιλορ προσπάθησαν να κάνουν τις ομάδες των εργαζομένων να δουλέψουν όσο γίνεται πιο γρήγορα και πιο αποδοτικά, με αποτέλεσμα να επινοηθούν διαφορετικές κατά καιρούς τεχνικές οργάνωσης της εργασίας.

«Σεις δεν έχετε ανάγκη να σκέπτεστε. Υπάρχουν άλλοι άνθρωποι που πληρώνονται γι' αυτό» είπε ο Τέιλορ (F.W Taylor), ο Αμερικανός από τη Μασαχουσέτη σε έναν εργάτη που δεν υπάκουσε στις προσταγές του. Ο Τέιλορ άρχισε τη σταδιοδρομία του ως μαθητευόμενος μηχανικός και στη συνέχεια ως εργοδηγός σε ένα μικρό εργοστάσιο της Φιλαδέλφειας. Το 1883, σε ηλικία μόλις 27 ετών, έγινε μηχανικός στα γνωστά χαλυβουργεία της περιοχής (Bethlehem Steel Co) και ποτέ δεν ξέχασε τις πρώτες εμπειρίες του στη δουλειά και τις συγκρούσεις μεταξύ των εργατών και των στελεχών της επιχείρησης όπου εργαζόταν. Συχνά ο ίδιος κατηγορήθηκε ότι θεωρούσε τον άνθρωπο μηχανή και ό,τι καινοτόμο πρότεινε ήταν προς όφελος της επιχείρησης. Η συμβολή του συνοψίζεται στο ότι όλα οργανώνονται, προβλέπονται και σχεδιάζονται με στόχο τη μεγιστοποίηση του κέρδους» (Α. Ριντό, 1982: 26).

Ο Τέιλορ (F.W Taylor, 1856-1915) προτείνει την ορθολογικοποίηση των εργασιών στα εργοστάσια της Αμερικής, κατανέμοντας την εργασία:

- οριζόντια, έτσι ώστε κάθε εργάτης να εκτελεί μέρος της συνολικής εργασίας,
- κάθετα, έτσι ώστε να διαχωρίζεται η σύλληψη της οργάνωσης της εργασίας από την εκτέλεσή της. Επειδή οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να κάνουν οι ίδιοι την επιστημονική ανάλυση της εργασίας τους, το συγκεκριμένο έργο ανατίθεται στους ειδικούς. Έτσι, οι ερ-

γάτες γίνονται πιο αποτελεσματικοί αφού μπορούν να περιοριστούν στην επανάληψη μερικών απλών κινήσεων. Στον Τέιλορ ανήκει η φράση «ο σωστός άνθρωπος στη σωστή θέση».

Ο Φορντ (H. Ford, 1863-1947) ακολουθώντας τα βήματα του Τέιλορ, προσθέτει στην οργάνωση της εργασίας το σύστημα της σειράς συναρμολόγησης. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο εργαζόμενος εκτελεί μια μηχανοποιημένη εργασία. Δεν είναι δηλαδή οι εργάτες που μετακινούνται στο χώρο δουλειάς εκτελώντας συγκεκριμένες εργασίες, αλλά τα κομμάτια που πρόκειται να συναρμολογηθούν τα οποία μεταφέρονται μπροστά στον εργαζόμενο.

Οι εφαρμογές του τείλορικού και στη συνέχεια του φορντικού συστήματος οργάνωσης της εργασίας επέτρεψαν:

- τη μείωση του μη ωφέλιμου εργάσιμου χρόνου (π.χ. του χρόνου που ξοδεύεται για συνομιλίες μεταξύ των εργαζομένων),

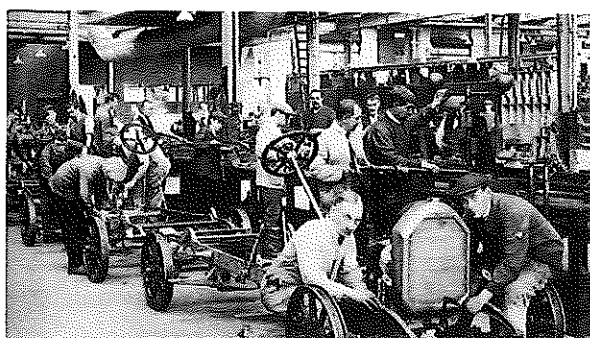
- τη μείωση του χειρωνακτικού προσωπικού,
- την αύξηση του ρυθμού εργασίας,

- τη μαζική παραγωγή αγαθών (όπως το αυτοκίνητο Ford-T του 1908, χωρίς διαφοροποιήσεις στη μορφή ή το χρώμα),

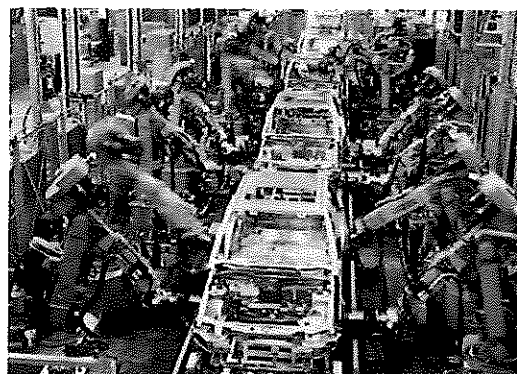
- τη δυνατότητα μαζικής ενσωμάτωσης στο εργατικό δυναμικό των μη καταρτισμένων μεταναστών, που ήταν Ευρωπαίοι αγροτικής καταγωγής, συχνά αναλφάβητοι,

- τη μηχανοποίηση των εργοστασίων.

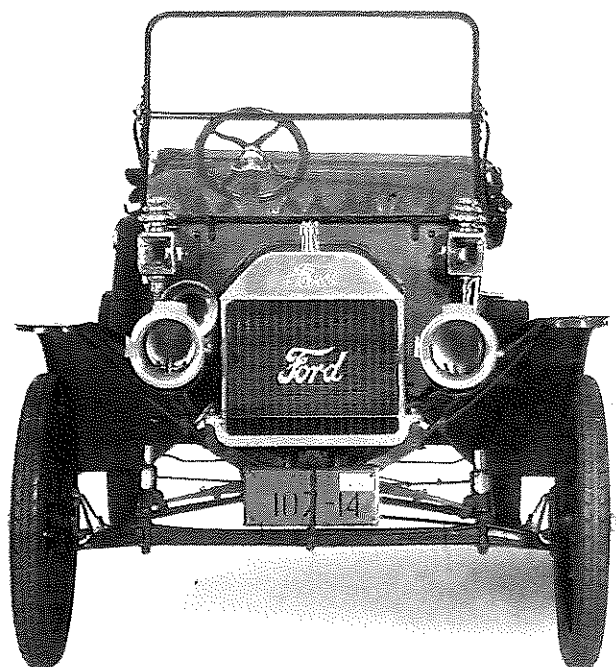
Οι κοινωνικοί επιστήμονες της δεκαετίας του 1930 άσκησαν κριτική στον τείλορισμό, αφού η ανία και η επανάληψη των κινήσεων απομόνωναν τον εργαζόμε-

Εικ. 6.3α Σειρά συναρμολόγησης στο εργοστάσιο Ford.

Εικ. 6.3β Αυτοματοποιημένη παραγωγή αυτοκινήτων με τη χρήση νέων τεχνολογιών (D. Corbett, Ιστορικός Οδηγός: Αυτοκίνητα, εκδ. Ερευνητές, 2001).

Εικ. 6.3γ Μοντέλο αυτοκινήτου Ford T. Το κόστος του αυτοκινήτου το 1908 ήταν \$845, το 1916 \$345 και το 1924 \$290. Στο διάστημα 1908-1924 πουλήθηκαν 15.000.000 αυτοκίνητα.

Ο τεϊλορισμός, ως σύστημα οργάνωσης της εργασίας, αναπτύχθηκε αρχικά με μια σχετική αποτελεσματικότητα, στη συνέχεια όμως αμφισβητήθηκε. Η αμφισβήτηση αυτού του μοντέλου παραγωγής αρχίζει τη δεκαετία του '60 στις Η.Π.Α., ενώ στην Ευρώπη παρατηρούνται πολλές προσπάθειες αναδιοργάνωσης της εργασίας: η Volvo θα επιχειρήσει εξατομίκευση της εργασίας. Στη Γερμανία η Volkswagen θα χρησιμοποιήσει ημι-αυτόνομες ομάδες εργατών, οι οποίες θα αποφασίζουν για την κατανομή και την οργάνωση των καθηκόντων μεταξύ των μελών τους. Στην Ιταλία οι εργάτες της Fiat θα συγκροτήσουν τμηματικά συμβούλια, τα οποία θα αποφασίζουν για την κατανομή των θέσεων εργασίας, ενώ, τέλος, στη Γαλλία θα ξεσπάσουν μεγάλες απεργίες στα εργοστάσια της Citroen ως αντίδραση στο τεϊλορικό μοντέλο εργασίας. Έτσι, η αμφισβήτηση αυτή είχε ως αποτέλεσμα τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και την ανάπτυξη της κοινωνικότητας των εργαζομένων στους χώρους εργασίας.

6.1.2 Νέες μορφές απασχόλησης

Η εισαγωγή των νέων τεχνολογιών σε πολλούς χώρους εργασίας διεύρυνε τον κύκλο των εργασιακών δραστηριοτήτων και επηρέασε την ίδια τη δομή της εργασίας. Η ιεραρχία των υπαλλήλων άλλαξε: για παράδειγμα, προϊστάμενος μπορεί να γίνει αυτός που χειρίζεται επαρκώς τις πληροφορίες, χωρίς απαραίτητα να έχει και σφαιρική γνώση του αντικειμένου της δουλειάς. Άλλαξε επίσης η εργασιακή κουλτούρα: για παράδειγμα, μπορούν να διαμορφωθούν στους χώρους δουλειάς αυτόνομες ή ημιαυτόνομες ομάδες εργασίας. Επιπλέον, διαφοροποιούνται συνεχώς τα προσόντα που πρέπει να έχει κάποιος, για να βρει δουλειά, η οποία διαφοροποίηση προϋποθέτει γενικότερες γνώσεις και δεξιότητες.

Οι αλλαγές αυτές στην οργανωτική δομή της εργασίας γέννησαν νέες μορφές απασχόλησης, που ονομάστηκαν ευέλικτες. Παραδείγματα ευέλικτων μορφών είναι η μερική απασχόληση, η εργασία με βάρδιες, η εργασία στη βάση κυλιόμενου ωραρίου, η εργασία τις Κυριακές (και γενικότερα τις αργίες) και η εργασία από απόσταση όπως, για παράδειγμα, η τηλεεργασία.

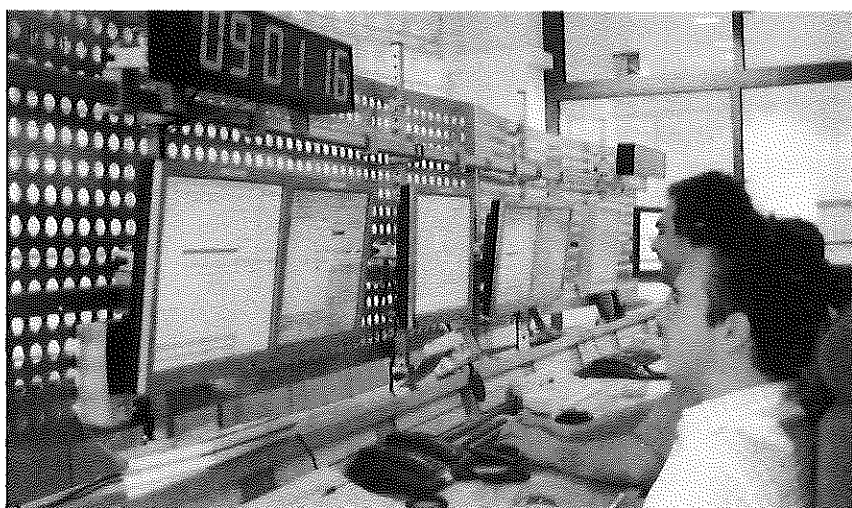
Πολλές από αυτές τις ευέλικτες μορφές απασχόλησης ονομάζονται «γκρίζες», γιατί δεν παρέχουν στους εργαζομένους τα εργασιακά δικαιώματα (όπως επιδόματα, άδειες) και την ασφάλισή τους. Παραδείγματα «γκρίζων» μορφών απασχόλησης είναι η εργασία με σύστημα «φασόν», η εργασία εκτός των εγκαταστάσεων του εργοδότη, ο δανεισμός των εργαζομένων κ.ά.

Αυτές οι μορφές απασχόλησης καθιστούν την εργατική δύναμη απροσδιόριστη και ασαφή. Μερικά από τα ερωτήματα που τίθενται γι' αυτό το ζήτημα είναι: ο εργαζόμενος στο πλαίσιο της εργασίας αυτής της μορφής δουλεύει 8 με 4; Πληρώνεται γι' αυτό το ωράριο ή με το «κομμάτι»; Πώς προσδιορίζεται το «κομμάτι», όταν ο εργαζόμενος, για παράδειγμα, δίνει πληροφορίες μέσω του διαδικτύου με το οποίο είναι συνδεδεμένος ο υπολογιστής του;

Η χρήση του διαδικτύου και η παροχή εργασίας μέσω αυτού δημιούργησαν την τηλεεργασία, την οποία μπορεί κανείς να συναντήσει με τις τρεις ακόλουθες μορφές:

- Η **πρώτη** μορφή μοιάζει με την εργασία-φασόν (με το κομμάτι) του 19ου αιώνα. Σ' αυτή την περίπτωση έχουμε ανεξάρτητους εργαζομένους ή ελεύθερους επαγγελματίες που δε διαχωρίζουν το χώρο εργασίας από το χώρο του σπιτιού τους.

- Η **δεύτερη** μορφή διαφοροποιείται από την πρώτη λόγω της δικτύωσης που συνδέει τους υπολογιστές μεταξύ τους ή τους διαφορετικούς χώρους εργασίας σε μια πόλη, σε μια χώρα ή και σε ολόκληρο τον κόσμο.

Εικ. 6.5α Κέντρο ελέγχου του δορυφόρου *Hellas-Sat 2*: υποδομή υποστήριξης για σύγχρονες μορφές επικοινωνίας και τηλεεργασίας (ΒΗΜΑΖΙΝΟ 18/9/2005).

Η φάμπρικα δε σταματά,
δουλεύει νύχτα μέρα
και πώς τον λεν το διπλανό
και τον τρελό τον Ιταλό
να τους ρωτήσω δε μπορώ
κι ούτε να πάρω αέρα.

Δουλεύω μπρος στη μηχανή
στη βάρδια δύο-δέκα
και από τη πρώτη τη στιγμή
μου στείλανε τον ελεγκτή
να μου πετάξει στο αυτί
δυο λόγια νέτα σκέτα.

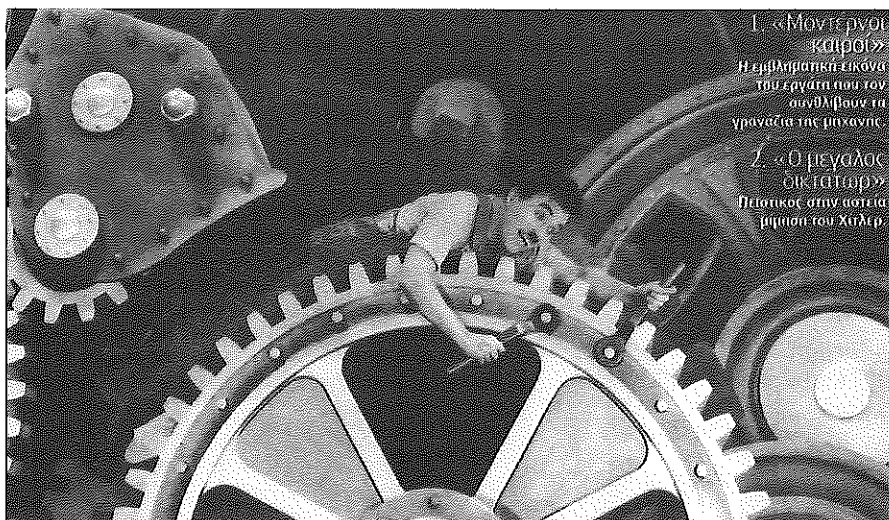
Άκουσε, φίλε εμικρέ,
ο χρόνος είναι χρήμα.
Με τους εργάτες μη μιλάς,
την ώρα σου να τη κρατάς,
το γιο σου μη τον λησμονάς,
πεινάει κι είναι κρίμα.

Κι εκεί στο πόστο μου
σκυφτός
ξεχνάω τη γενιά μου.
Είμαι το νούμερο οκτώ,
με ξέρουν όλοι με αυτό
και το κρατάω μυστικό
ποιο είναι το όνομά μου.

(στίχοι: Γ. Σκούρτης, μουσική: Γ. Μαρκόπουλος, τραγούδι: Λ. Χαλκιάς)

νο και καθιστούσαν τον ίδιο ένα εξάρτημα της μηχανής (αλλοτρίωση) και την εργασία του μονότονη. Ισχυρίστηκαν, όπως ο Ε. Μάγιο (E. Mayo, 1880-1949), ο οποίος πραγματοποίησε πειράματα σε ομάδες εργαζομένων, ότι η αύξηση της παραγωγικότητας δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με την εντατικοποίηση και την επανάληψη των κινήσεων αλλά με τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Συγκεκριμένα, τα πειράματα του Μάγιο έδειξαν ότι η βελτίωση της παραγωγικότητας πραγματοποιείται όταν οι εργαζόμενοι έχουν την αίσθηση ότι ανήκουν σε μια ομάδα, όταν υπάρχουν καλές σχέσεις

μεταξύ των μελών της ομάδας, όταν αισθάνονται ότι η γνώμη και τα συναισθήματά τους έχουν αξία για την επιχείρηση. Οι έρευνες του Μάγιο σηματοδότησαν την απαρχή του θεωρητικού μοντέλου των «ανθρώπινων σχέσεων» στο εργασιακό περιβάλλον. Με αφορμή το πείραμα του Μάγιο ξεκίνησε μια δριμεία κριτική στο τειλορικό-φορντικό σύστημα οργάνωσης της εργασίας και της παραγωγής, με κύριο άξονα τον αποκλεισμό από την εργασιακή διαδικασία των δημιουργικών ικανοτήτων του ατόμου, όπως είναι η φαντασία, η συνθετική ικανότητα, η κριτική σκέψη, το πνεύμα συνεργασίας,

Εικ. 6.4 Ο άνθρωπος ως εξάρτημα-γρανάζι της μηχανής (από την ταινία του Τσάρλι Τσάπλιν, «Μοντέρνοι Καιροί», Ταχυδρόμος, 28.2.2004).

Εικ. 6.5β Παραγωγική μονάδα υψηλής τεχνολογίας, MA-PAK Ηλεκτρονική, Αλεξανδρούπολη (Ενημερωτική έκδοση, Υπουργείο Ανάπτυξης, Γενική Γραμματεία Έρευνας και Τεχνολογίας, τεύχος 7, Μάρτιος 2005).

Σε μια μορφή πιο προχωρημένη η επιχείρηση δεν είναι παρά ένα τεράστιο, καλά δομημένο, δίκτυο πληροφόρησης. Οι εργαζόμενοι μπορούν δηλαδή να συνεργάζονται μέσω της τράπεζας δεδομένων.

• **Η τελευταία μορφή** τηλεργασίας λειτουργεί ως μια υπηρεσία της κεντρικής επιχείρησης. Αναφέρεται κυρίως στον τομέα των πωλήσεων και έχει αναπτυχθεί ως δίκτυο σε μη αστικές περιοχές. Με αυτό τον τρόπο δεν απαιτούνται και έξοδα ενοικίου για την επιχείρηση.

Αυτές οι νέες μορφές απασχόλησης δείχνουν τις τεράστιες αλλαγές που πραγματοποιήθηκαν στην οργάνωση της εργασίας. Δείχνουν επίσης ότι η εποχή του μοντέλου εργασίας των Τέιλορ και Φορντ θεωρείται, σε γενικές γραμμές, παρελθόν. Οι αλλαγές αυτές οφείλονται στην εμφάνιση των νέων τεχνολογιών, που αναδιάρθρωσαν τη διαδικασία παραγωγής και τις εργασιακές σχέσεις και διαμόρφωσαν μια διαφορετική εργασιακή κουλτούρα.

6.1.3 Μορφές ανεργίας

Η ανεργία αποτελεί φαινόμενο με ποικίλες διαστάσεις σε επίπεδο οικονομικό, πολιτικό, κοινωνικό και ατομικό. Άνεργοι θεωρούνται οι άνθρωποι οι οποίοι είναι ικανοί να εργαστούν και αναζητούν εργασία αλλά δε βρίσκουν.

Οι αντιπαραθέσεις γύρω από την έννοια της ανεργίας είναι πολλές. Σχετίζονται με τον τρόπο με τον οποίο μετρείται η ανεργία, αλλά και με τις αιτίες που τη γεννούν, καθώς και με τις λύσεις που προτείνονται για την αντιμετώπισή της. Ο θεωρητικός ορισμός, σύμφωνα με το Διεθνές Γραφείο Εργασίας, αναφέρει ότι άνεργος είναι αυτός που βρίσκεται χωρίς εργασία, αλλά και αυτός που είναι διαθέσιμος να εργαστεί.

Ωστόσο, ο ορισμός του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας θεωρείται ιδιαίτερα ελλιπής, διότι αποκλείει αυτούς

που εργάζονται έστω και για μικρό χρονικό διάστημα. Πρόκειται για τις περιπτώσεις εκείνων που απασχολούνται προσωρινά καλύπτοντας έκτακτες ανάγκες (συνήθως νέοι), οι οποίοι ταξινομούνται στους οικονομικά ενεργούς, καθώς επίσης και εκείνων που είναι μακροχρόνια άνεργοι, οι οποίοι δεν ψάχνουν πια για εργασία και ταξινομούνται στους οικονομικά ανενεργούς (π.χ. άτομα 45 ετών και άνω, άνεργοι με λίγα προσόντα κτλ.). Όταν η αναζήτηση εργασίας από ένα άτομο ξεπερνά τον ένα χρόνο, τότε αναφερόμαστε σε ανεργία μεγάλης διάρκειας (μακροχρόνια ανεργοί).

Επιπλέον, η ανάπτυξη νέων μορφών εργασίας, που δεν ανταποκρίνονται σε μια τυπική εργασία από πλευράς σύμβασης και ωραρίου, όπως είναι η μερική απασχόληση, η μαθητεία, η κατάρτιση, η προσωρινή εργασία και η υποαπασχόληση, θέτουν επιτακτικά την ανάγκη επαναπροσδιορισμού της έννοιας της ανεργίας.

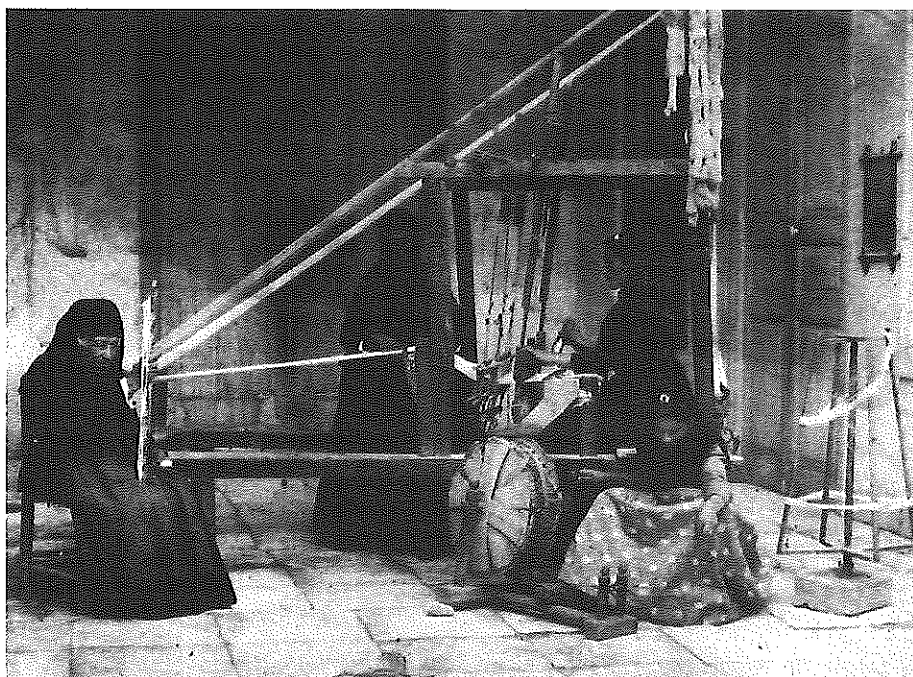
Ως εκ τούτου γίνεται όλο και περισσότερο δύσκολο να μετρηθεί η ανεργία, διότι ένα μέρος του πληθυσμού μεταπίπτει σχετικά γρήγορα από τη μερική απασχόληση στην ανεργία ή από την ανεργία στην κατάρτιση.

Μεταξύ των πιο σημαντικών κατηγοριών ανεργίας είναι οι παρακάτω:

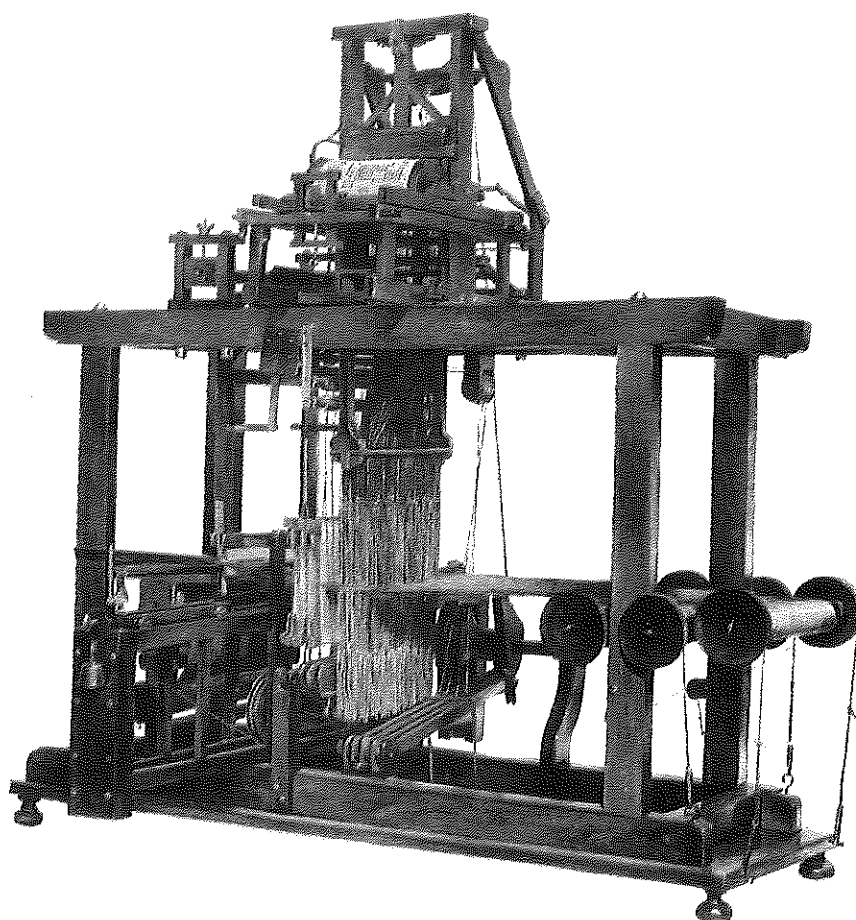
• **Δομική ανεργία** (ή **διαρθρωτική ανεργία**), η οποία συνδέεται με τις δομικές ανισορροπίες της οικονομίας (άνιση ανάπτυξη της περιφέρειας, μείωση παραδοσιακών δραστηριοτήτων, μετεγκατάσταση των βιομηχανιών κ.ά.).

• **Τεχνολογική ανεργία**, η οποία προκαλείται λόγω της εισαγωγής νέων τεχνολογιών στους χώρους δουλειάς. Οι νέες τεχνολογίες δημιουργούν λιγότερες θέσεις εργασίας από αυτές που χάνονται εξαιτίας τους.

• **Συγκυριακή ανεργία** (ή **εποχική**), η οποία προκύπτει από τον εποχικό χαρακτήρα ορισμένων απασχολήσεων (π.χ. τουρισμός).

Εικ. 6.6α Κύπριες γυναίκες που υφαίνουν στον αργαλειό (Ιστορία του Νέου Ελληνισμού, 1770-2000, εκδ. Ελληνικά Γράμματα).

Εικ. 6.6β Μηχανοκίνητος αργαλειός που εκτόπισε τις υφάντριες (Universal History of the World, Vol. 12, Golden Press, New York).

Στην ιστορική εξέλιξη του καπιταλισμού πολλές επαγγελματικές ασχολίες άλλαξαν περιεχόμενο ή χάθηκαν ή απλώς παρήκμασαν. Για παράδειγμα, η διεθνοποίηση του εμπορίου γκρέμισε τους τελωνειακούς φραγμούς και οδήγησε τους εκτελωνιστές σε αναζήτηση νέων επαγγελματικών δραστηριοτήτων. Αυτές οι αλλαγές αποκτούν μεγαλύτερες διαστάσεις λόγω της συνεχούς τεχνολογικής ανάπτυξης, που συντελεί από τη μια στη δημιουργία νέων επαγγελμάτων και από την άλλη στο να χάνουν κάποιοι εργαζόμενοι τους χώρους αναφοράς τους (π.χ. οι ασυρματιστές).

6.1.4 Η εργασία και η ανεργία στην ελληνική κοινωνία

Το σύστημα των εργασιακών σχέσεων στην Ελλάδα φέρει τη σφραγίδα των ιδιαίτερων κοινωνικο-οικονομικών συνθηκών της χώρας. Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του συστήματος ήταν ο έντονος κρατικός παρεμβατισμός, οι ελάχιστα συγκαλυπτόμενες πελατειακές σχέσεις... η έλλειψη διαφάνειας και δημοκρατίας» (Α. Μουρίκη, 2001:145).

Το θέμα των εργασιακών σχέσεων συνδέεται άμεσα με τις μισθολογικές απολαβές των εργαζομένων. Ο κατώτατος μισθός το 2005 στην Ελλάδα κυμαίνονταν περίπου στα 660 ευρώ (χωρίς τις κρατήσεις) και αντιστοιχούσε στο 50% του κατώτατου μισθού των πλουσιότερων χωρών της Ε.Ε. Επιπλέον οι Έλληνες εργαζόμενοι είχαν την υψηλότερη μέση διάρκεια εβδομαδιαίας εργασίας (40 ώρες).

«... οι σύγχρονες μισθολογικές σχέσεις δεν αφορούν ακόμη όλη την ανθρωπότητα. Πρώτον, η δουλεία, η καταναγκαστική εργασία ή η αγγαρεία επιβιώνουν σε ορισμένες περιοχές του πλανήτη... Δεύτερον, σύμφωνα με το Διεθνές Γραφείο Εργασίας, ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι -το ένα τρίτο, δηλαδή του ενεργού παγκόσμιου πληθυσμού- είναι είτε άνεργοι (160 εκατομμύρια) είτε υποαπασχολούμενοι (900 εκατομμύρια). Τρίτον, στην καταπληκτική αυτή παραγωγική σπατάλη απαντά η διατήρηση στις αναπτυσσόμενες χώρες μιας πελώριας "μαύρης" οικονομίας με επισφαλή χαρακτήρα, χαμηλή παραγωγικότητα και χαμηλά εισοδήματα, η οποία όμως επιτρέπει σε μεγάλο μέρος του πλανήτη να επιβιώνει» (Le Monde Diplomatique: «Το νέο πρόσωπο του κόσμου» αναδημοσίευση στην Ελευθεροτυπία, 2003).

Πίνακας 6.1. Απασχόληση - Ανεργία στην Ελλάδα (σε χιλιάδες)

	1998	1999	2000	2001	2002
Εργατικό δυναμικό	4.445,7	4.463,2	4.437,4	4.362,2	4.369,0
Απασχολούμενοι	3.967,2	3.939,8	3.946,3	3.917,5	3.948,9
% του συνόλου του εργατικού δυναμικού	89,2	88,3	88,9	89,8	90,4
Άνεργοι	478,5	523,4	491,1	444,7	420,1
% επί του συνόλου του εργατικού δυναμικού	10,8	11,7	11,1	10,2	9,6

Πηγή: Ε.Σ.Υ.Ε., Η Ελλάδα σε αριθμούς (2002:5).

Το 90% του εργατικού δυναμικού της χώρας μας εργάζεται, ενώ το 10% (420.100) περίπου είναι άνεργο, σύμφωνα με τα στοιχεία της Ε.Σ.Υ.Ε. για το έτος 2002. Η απόλυτη πλειονότητα των ανέργων (53,3% του συνόλου) είναι άνεργοι μακράς διάρκειας. Επίσης, ένα μεγάλο ποσοστό των ανέργων (46% του συνόλου) αποτελείται από νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας (Δ. Καραντίνος, 2002: 122).

Οι νέοι (ηλικίας 15-24 ετών) βρίσκονται συχνότερα αντιμέτωποι με την ανεργία. Οι γυναίκες εμφανίζουν επίσης υψηλά ποσοστά ανεργίας, διπλάσια από τα αντίστοιχα των ανδρών, αν και κατά την περίοδο 1990-2000 παρατηρείται αύξηση του ποσοστού απασχόλησης των γυναικών από 42,6% σε 49,7%. Μία παράμετρος αυτής της αύξησης είναι η βελτίωση του εκπαιδευτικού επιπέδου των γυναικών στην Ελλάδα κατά τη συγκεκριμένη περίοδο.

Το θέμα των εργασιακών σχέσεων αποτελεί προτεραιότητα για την Πολιτεία. Η μείωση της ανεργίας είναι προϋπόθεση για την ανάπτυξη μιας χώρας. Γι' αυτό το λόγο οι πολιτικές αποφάσεις που λαμβάνονται δεν κρίνουν μόνο το μέλλον των εργασιακών σχέσεων, αλλά και το μέλλον των επερχόμενων γενεών.

6.2. Φτώχεια, πλούτος, κοινωνική διαστρωμάτωση και συνέπειες

Οι ανισότητες/η φτώχεια/και η ανεργία/είναι σύνθετα διεθνή φαινόμενα. Καθορίζονται από οικονομικούς παράγοντες (όπως η άνιση κατανομή του πλούτου), από πολιτικούς (όπως η ανισότητα στη φορολογία), από κοινωνικούς (όπως ο ρατσισμός, η προκατάληψη, η έλλειψη αλληλεγγύης, οι διακρίσεις, ο κοινωνικός αποκλεισμός) κ.ά.

Τι είναι όμως η φτώχεια; Υπάρχει ένας κοινώς αποδεκτός ορισμός της φτώχειας ή η σημασία της μεταβάλλεται ανάλογα με την κοινωνία και την ιστορική περίοδο στην οποία αναφερόμαστε;

Η φτώχεια ως φαινόμενο υπήρχε πάντα σε όλους τους τύπους κοινωνιών (δουλοκτητικές, φεουδαρχικές ή καπιταλιστικές κοινωνίες). Αυτά που αλλάζουν είναι ο ορισμός της φτώχειας και ο τρόπος με τον οποίο μια κοινωνία την αντιμετωπίζει.

6.2.1 Κοινωνική διαστρωμάτωση, κοινωνικές ανισότητες

Σε κάθε κοινωνία υπάρχουν διαφορετικές ομάδες ατόμων που έχουν κάποια κοινά στοιχεία ως προς το επίπεδο ζωής, τις οικονομικές και τις κοινωνικές δρα-

«...η φτώχεια ήταν χειρότερη στην ύπαιθρο και ιδίως ανάμεσα στους ακτήμονες, μεροκαματιά-ρηδες, στους αγροτικούς οικοτέχνες και φυσικά στους αγρότες με ελάχιστη γη... μια κακή σοδειά όπως του 1789, του 1795, του 1817... προκαλούσε πραγματικό λιμό... Μετά την κατεστραμμένη σοδειά του 1813 στη Λομβαρδία πολλοί κρατήθηκαν στη ζωή τρώγοντας κοπριά, σανό, ψωμί φτιαγμένο από φύλλα φασολιάς και βατόμουρα στα απαθλιωμένα βιομηχανικά χωριά των μεσογερμανικών βουνών, όπου άντρες και γυναίκες κάθονταν σε κούτσουρα και ξύλινους πάγκους, σπάνια είχαν κουρτίνες και ασπρόρουχα και έπιναν από πήλινες ή τενεκεδένιες κούπες, γιατί τους έλειπε το γυαλί... Ο πληθυσμός είχε τόσο πολύ συνηθίσει να τρέφεται με πατάτες και αραιό καφέ, ώστε, κατά τις εποχές του λιμού, τα άτομα που έρχονταν για να προσφέρουν βοήθεια έπρεπε να τον μάθουν να τρώει τα μπιζέλια και το χυλό που πρόσφεραν...» (E. Hobsbawm, 1996:292).

στηριότητες ή τις αξίες τους. Η κατάταξη σε μια ιεραρχημένη κλίμακα των διαφορετικών ομάδων με κοινά οικονομικά, κοινωνικά ή αξιακά στοιχεία ονομάζεται **κοινωνική διαστρωμάτωση**. Βασικό στοιχείο της κοινωνικής διαστρωμάτωσης είναι οι κοινωνικές τάξεις.

Ως **κοινωνικές τάξεις** ορίζονται οι κοινωνικές ομάδες των οποίων τα μέλη έχουν την ίδια θέση ως προς τα μέσα παραγωγής (ιδιοκτήτες ή όχι), ένα σχετικά κοινό τρόπο ζωής και την αίσθηση ότι ανήκουν στην ίδια ομάδα. Η έννοια της κοινωνικής τάξης προσεγγίζεται από διαφορετικές θεωρίες.

Ο **Μαρξ**, παρατηρώντας την εξαθλίωση των εργατών στην Αγγλία στα μέσα του 19ου αιώνα, αναδεικνύει την αντίθεση ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις (εργατική - αστική). Αυτό που διαφοροποιεί τις δύο τάξεις δεν είναι το εισόδημα, η φύση της εργασίας (χειρωνακτική ή όχι) ή η άσκηση των διαφορετικών επαγγελματιών, αλλά η θέση κάθε τάξης στη διαδικασία της παραγωγής. Η αστική τάξη είναι ιδιοκτήτρια των μέσων παραγωγής, ενώ η εργατική τάξη το μόνο που κατέχει (και πουλά έναντι ενός μισθού) είναι η εργατική δύναμη.

TKA

Εικ. 6.7 Κατοικία: δείκτης κοινωνικής διαστρωμάτωσης (J. Shepard & R. Greene, *Sociology and you*, National Textbook Co., 2001).

Από την άλλη πλευρά, ο **Βέμπερ** διακρίνει τρεις τύπους κοινωνικής διαστρωμάτωσης:

- Ο **πρώτος τύπος** διαμορφώνεται ανάλογα με τη **θέση** του καθενός στην ιεραρχία του γοήτρου. Κάθε ομάδα από το σύνολο των κοινωνικών ομάδων χαρακτηρίζεται από έναν τρόπο ζωής, ένα καταναλωτικό πρότυπο, ένα σύνολο ιδιαίτερων αξιών.

- Ο **δεύτερος τύπος** διαμορφώνεται με βάση την **κατανομή της δύναμης** μεταξύ των ατόμων, πράγμα που σημαίνει την επιρροή που μπορεί να ασκήσει ένα άτομο στη δράση μιας ομάδας.

- Ο **τρίτος τύπος** κοινωνικής διαστρωμάτωσης είναι αυτός των **κοινωνικών τάξεων**. Η κοινωνική τάξη αναφέρεται ως ένα σύνολο ατόμων που έχουν τις ίδιες ευκαιρίες στην αγορά, έχουν δηλαδή κοινά οικονομικά συμφέροντα, τα οποία φροντίζουν να τα υπερασπίζονται.

Η έννοια της κοινωνικής διαστρωμάτωσης συνδέεται με την έννοια της ανισότητας. Τα άτομα δεν έχουν τις ίδιες ευκαιρίες λόγω της διαφορετικής τους θέσης στην κοινωνική διαστρωμάτωση.

Παρ' ότι η αρχή της ισότητας των δικαιωμάτων των πολιτών είναι αναγνωρισμένη ως συνταγματική αξία (από την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης), οι οικονομικές, κοινωνικές και πολιτισμικές ανισότητες ανάμεσα στα άτομα και στις κοινωνικές ομάδες αποτελούν πραγματικότητα και διευρύνονται παγκοσμίως. **Ανισότητες** είναι οι διαφορές μεταξύ των ατόμων ή των κοινωνικών ομάδων σε σχέση με τον πλούτο, την εκπαίδευση, τον πολιτισμό, την υγεία κ.ά., οι οποίες εκλαμβάνονται ως άδικες.

Οι κάστες: ένα παράδειγμα άκαμπτης κοινωνικής διαστρωμάτωσης

«Οι κάστες ήταν κοινωνικές ομάδες αυστηρά ιεραρχημένες. Το σύστημα των καστών παρατηρείται στην Ινδία (όπου ο ινδουισμός αποτελεί το θρησκευτικό υπόστρωμα της κοινωνικής διαστρωμάτωσης). Πρόκειται για μια κοινωνική διαστρωμάτωση άκαμπτη, αφού τα όρια ανάμεσα στις κάστες ήταν απολύτως διακριτά. Δύο είναι τα στοιχεία που διαμόρφωσαν αυτό το διαχωρισμό: η ενδογαμία, που σημαίνει ότι οι γάμοι πραγματοποιούνταν μόνο μεταξύ ανθρώπων που ανήκαν στην ίδια κάστα, και η κληρονομική μεταβίβαση της κοινωνικής θέσης, που σημαίνει ότι ένα παιδί γεννιόταν και πέθαινε στο πλαίσιο της ίδιας κάστας χωρίς καμία δυνατότητα μετακίνησης. Κάθε κάστα διαφοροποιούνταν από τις άλλες, με τελετές, έθιμα και ιδιαίτερα δικαιώματα. Υπήρχαν πολυάριθμες διακρίσεις που εμπόδιζαν τις κοινωνικές σχέσεις ανάμεσα στις κάστες, και ήταν σχεδόν αδύνατο να διαφοροποιηθεί κανείς από τη κάστα του. Ένα επιπλέον χαρακτηριστικό του συστήματος των καστών ήταν η κοινωνική αναγνώριση. Χάρη στο θρησκευτικό πιστεύω, η κοινωνική ιεραρχία του συστήματος αυτού ήταν απολύτως αποδεκτή από τη μεγάλη πλειονότητα της ινδικής κοινωνίας. Στις δυτικές κοινωνίες δε συναντάμε κάστες. Στο καθημερινό λεξιλόγιο ο όρος **κάστα** χαρακτηρίζει μια κλειστή κοινωνική ομάδα. Πρόκειται δηλαδή για ένα μικρό αριθμό ατόμων που κατέχουν θέσεις γοήτρου ή δύναμης» (*Dictionnaire d' économie et de sciences sociales*, 2002:401).

Οι οικονομικές ανισότητες αντιστοιχούν στη διαφορά θέσης των ατόμων στην παραγωγική διαδικασία, όπως επίσης στη διαφορά ως προς τα εισοδήματα και την περιουσία. Οι κοινωνικές ανισότητες, όπως για παράδειγμα οι ανισότητες πρόσβασης σε αναγκαία αγαθά για την επιβίωση, σε υπηρεσίες υγείας, οι εκπαιδευτικές, οι πολιτισμικές ανισότητες κ.ά., αν και είναι δύσκολα μετρήσιμες, έχουν σοβαρές επιπτώσεις στη ζωή των ανθρώπων.

Εικ. 6.8 Ανισότητα στα βασικά αγαθά: διανομή νερού (Φωτογραφικό Αρχείο της UNICEF/HQ00-0048/Jim Holmes).

Κοινωνικές ανισότητες υπάρχουν σε όλο τον κόσμο και αφορούν αγαθά και υπηρεσίες που για τους περισσότερους ανθρώπους είναι αυτονόητα. Έτσι, κατά το 2005, σχεδόν ο ένας στους πέντε κατοίκους του πλανήτη δεν είχε πρόσβαση σε πόσιμο νερό, με την κατάσταση να γίνεται απελπιστική στην υποσαχάρια Αφρική, όπου το 43% των κατοίκων στερούνταν αυτού του ζωτικής σημασίας αγαθού.

Έχουν δημοσιευτεί κατά καιρούς σημαντικά στοιχεία που καταδεικνύουν το τεράστιο μέγεθος των ανισοτήτων που επικρατούν παγκοσμίως. Συγκεκριμένα, η UNICEF, στην προσπάθειά της να ευαισθητοποιήσει τον κόσμο για το ανθρωπιστικό έργο της, δημοσιεύει κάθε χρόνο συγκλονιστικά στοιχεία για τις ανισότητες. Σύμφωνα με αυτά, το 21% του πληθυσμού επιβιώνει με λιγότερο από ένα δολάριο ημερησίως, ενώ οι πιο πλούσιες χώρες που συγκροτούν την ομάδα των G8 (Καναδάς, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία, Ηνωμένο Βασίλειο, Η.Π.Α., Ρωσία) δεν εκπληρώνουν ούτε κατά το ήμισυ τις υποχρεώσεις τους προς τους διεθνείς οργανισμούς που έχουν ως έργο την αντιμετώπιση των ανισοτήτων.

6.2.2 Φτώχεια

Στην Ευρώπη, πριν από τη Γαλλική Επανάσταση, ο φτωχός θεωρούνταν αξιολύπητος ή κακότυχος και μπορούσε να βρει περίθαλψη μόνο στο άσυλο. Τα άσυλα στήριζαν τη λειτουργία τους στην ελεημοσύνη των πλουσίων. Στις πράξεις αυτές περίθαλψης των φτωχών απουσιάζει παντελώς το κράτος. Πέρασε πάνω από μισό αιώνα, για να μετατοπιστούν οι αντιλήψεις από τη θρησκευτική φιλευσπλαχνία προς την κοινωνική πολιτική* των φιλελεύθερων κοινωνιών.

Εικ. 6.9 «Οικογένεια ζητιάνων στο κατώφλι σπιτιού» του Ρέμπραντ (Χ. Χατζηνικολάου, Ιστορίες σε μαύρο και άσπρο, εκδ. Μπενάκη, 2004).

Σχολία

Το επίτευγμα των θεμελιωτών της κοινωνιολογίας είναι ότι με τις αναλύσεις τους άλλαξαν τις αντιλήψεις που επικρατούσαν, και η φτώχεια από ατομική κακοτυχία έγινε πρόβλημα ολόκληρης της κοινωνίας. Έναυσμα για την αλλαγή στάσης απέναντι στη φτώχεια ήταν οι απόψεις του Κοντ, σύμφωνα με τις οποίες μια κοινωνία πρέπει να προκρίνει «το κοινωνικό ένστικτο» έναντι του «εγωιστικού ενστίκτου». Έτσι, σταδιακά, θεμελιώθηκε πάνω σε ένα σύστημα νόμων του κράτους η πρόνοια, η οποία αντικατέστησε το υποκειμενικό συναίσθημα της φιλευσπλαχνίας.

Κατ' αυτό τον τρόπο η φτώχεια γίνεται, κατά την Ιταλίδα κοινωνιολόγο Προκάτσι, ένα «κοινωνικό ζήτημα» και παράλληλα «συνδέεται με την εργασία ως τη μόνη νόμιμη οδό προσωπικής ανεξαρτησίας και συνεπώς το νόμιμο τρόπο βοήθειας στους φτωχούς. Έτσι, μια αποτελεσματική πολιτική πρόνοιας δεν μπορεί να απο-

βλέπει παρά στην προώθηση των ευκαιριών εργασίας, αντίληψη που συνεπάγεται τελικά τη ρύθμιση της αγοράς εργασίας. Φτώχεια και εργασία αναδεικνύονται σε κοινωνικά προβλήματα, και η σύνδεσή τους αποτελεί αιτία διαφορών και πολιτικής έντασης» (G. Procacci, 1996:40).

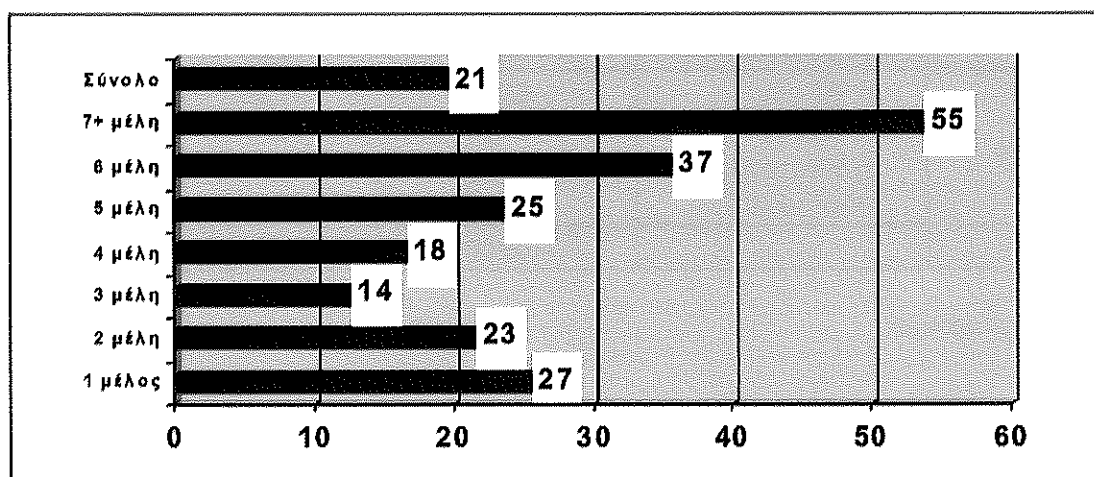
Συχνά γίνεται διάκριση μεταξύ **απόλυτης** και **σχετικής** φτώχειας.

Η **απόλυτη φτώχεια** είναι η αδυναμία ενός ατόμου να καλύψει τις βασικές του ανάγκες (π.χ. τροφή, ένδυση, στέγη, υγεία). Θεωρούνται απόλυτα φτωχοί οι άνθρωποι οι οποίοι δεν τρέφονται επαρκώς, ζουν σε ανθυγιεινές συνθήκες και τα έσοδά τους είναι μικρότερα από ένα συγκεκριμένο επίπεδο.

Η **σχετική φτώχεια** χαρακτηρίζει το νοικοκυριό με εισόδημα κάτω του 60% του διαμέσου ισοδύναμου εισοδήματος των νοικοκυριών*. Τα ποσοστά φτώχειας είναι ιδιαίτερα αυξημένα στα μονομελή, τα μονογονεϊκά και τα πολυμελή νοικοκυριά (6μελή ή 7μελή, βλ. γράφημα 6.1) και αυτό ενδεχομένως να σχετίζεται με καταστάσεις χρειάς, αλλά και με πολύτεχνες οικογένειες.

Για την Ελλάδα το 2003 το όριο της φτώχειας για ένα μονομελές νοικοκυριό αντιστοιχούσε σε ετήσιο εισόδημα 4.800 ευρώ, ενώ για το νοικοκυριό με δύο ενήλικες και δύο μικρά παιδιά σε ετήσιο εισόδημα 10.800 ευρώ (Ε.Κ.Κ.Ε.-Ε.Σ.Υ.Ε., 2000:10). Το 27% των μονομελών, το 18% των τετραμελών και το 55% των επταμελών νοικοκυριών ήταν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Πίνακας 6.1. Ποσοστά φτώχειας κατά μέγεθος νοικοκυριού (2003)

Πηγή: Ε.Κ.Κ.Ε., 2004: Παρουσίαση βασικών αποτελεσμάτων της Έρευνας Εισοδήματος και Συνθηκών Διαβίωσης των Νοικοκυριών (EU-SILC 2003) (επεξεργασία Δ. Μπαλούρδου).

Βεβαίως η **φτώχεια** είναι ένα φαινόμενο που δεν μπορεί να περιοριστεί μόνο στις οικονομικές πτυχές του. Γι' αυτό το λόγο οι ορισμοί της φτώχειας με βάση τις ανάγκες επιβίωσης είναι ανεπαρκείς, διότι διατυπώνονται σε σχέση με ένα συγκεκριμένο επίπεδο εισοδήματος. Για να προσδιορίσουμε το επίπεδο εισοδήματος, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη τα εξής: «τι θα μετρηθεί», «μεταξύ ποιων», «πότε» και «με ποιον τρόπο».

Τα διαρκή καταναλωτικά αγαθά θεωρούνται αναγκαία (και όχι πολυτέλεια) για τη διαβίωση του ανθρώπου. Διαπιστώνουμε ότι το 2004 στην Ελλάδα το 96% περίπου των ελληνικών νοικοκυριών που κατατάσσονται στην κατηγορία των φτωχών έχουν τηλέφωνο, έναντι των μη φτωχών που διαθέτουν τηλέφωνο σχεδόν 100%. Πλυντήριο ρούχων δε διαθέτει το 11,31% των φτωχών νοικοκυριών και αυτοκίνητο το 22,06%.

Πίνακας 6.2. Κατανομή (%) των νοικοκυριών ανάλογα με την κατοχή συγκεκριμένων διαρκών καταναλωτικών αγαθών

		ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΑ		
Καταναλωτικά αγαθά		Σύνολο	Μη φτωχά	Φτωχά
Τηλέφωνο	Διαθέτουν	98,68	99,44	95,90
	Δεν έχουν	0,94	0,36	3,02
	τη δυνατότητα Άλλοι λόγοι	0,39	0,19	1,08
Έγχρωμη τηλεόραση	Διαθέτουν	98,32	99,11	95,42
	Δεν έχουν	1,10	0,49	3,36
	τη δυνατότητα Άλλοι λόγοι	0,58	0,40	1,23
Πλυντήριο ρούχων	Διαθέτουν	90,55	93,53	79,68
	Δεν έχουν	5,24	3,57	11,31
	τη δυνατότητα Άλλοι λόγοι	4,21	2,89	9,01
Ι.Χ. επιβατηγό	Διαθέτουν	65,80	71,29	45,76
	Δεν έχουν	14,61	12,57	22,06
	τη δυνατότητα Άλλοι λόγοι	19,59	16,14	32,18
Σύνολο		100,00	100,00	100,00

Πηγή: Ε.Κ.Κ.Ε.- Ε.Σ.Υ.Ε. (2004:16).

Σημαντικές διαφοροποιήσεις παρατηρούνται στη δυνατότητα κάλυψης κάποιων ιδιαίτερης σημασίας αναγκών, όπως είναι, για παράδειγμα, η δαπάνη θέρμανσης (πίνακας 6.3), όπου το 40% των φτωχών

νοικοκυριών δηλώνει ότι δεν είναι σε θέση να ανταποκριθεί, σε αντίθεση με τα μη φτωχά νοικοκυριά, όπου το ποσοστό είναι μόνο 14%.

Πίνακας 6.3. Δυνατότητα δαπάνης για ικανοποιητική θέρμανση στην κατοικία (%)

Οικονομική δυνατότητα	Σύνολο	Μη φτωχά νοικοκυριά	Φτωχά νοικοκυριά
Ναι	80,40	86,00	59,90
Όχι	19,60	14,00	40,10
Σύνολο	100,00	100,00	100,00

Πηγή: Ε.Κ.Κ.Ε. - Ε.Σ.Υ.Ε. (2004:18).

Πάντως, η γραμμή που διαχωρίζει τους φτωχούς από τους μη φτωχούς συνδέεται με τις εν γένει κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες που επικρατούν σε μια συγκεκριμένη χώρα.

«...Μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών η γηραιά Αλβιών (Μ. Βρετανία) με κριτήριο τη φτώχεια κατατάσσεται πρώτη από την Επιτροπή των Βρυξελλών: ο αριθμός των ενδεών από 14% του πληθυσμού το 1983 έφτασε 25% το 2004. Επτά εκατομμύρια Βρετανών δεν μετακινούνται, διότι δε διαθέτουν αντίτιμο εισιτηρίου αστικής συγκοινωνίας. Η οξύτατη σημερινή φτώχεια, ενώ θυμίζει τις αρχές του 20ού αιώνα, εν τούτοις αποτελεί αλματώδη εξέλιξη της τελευταίας 20ετίας...» (Κ. Βεργόπουλος, *Ελευθεροτυπία*, 19/12/2004).

Επίσης στις μέρες μας δύο επιπλέον έννοιες συνοδεύουν τη φτώχεια: η αβεβαιότητα και η νέα φτώχεια. Ήδη από τις αρχές του 20ού αιώνα φιλελεύθεροι οικονομολόγοι, όπως ο Φ. Μπαστιά (F. Bastiat), είχαν διαπιστώσει ότι ο μεγάλος πόνος της ζωής των φτωχών δεν είναι το βάρος της δουλειάς ή οι χαμηλοί μισθοί: «...όχι, εκείνο που τους στεναχωρεί, εκείνο που τους αποθαρρύνει, εκείνο που τους κατατρώγει, εκείνο που τους σπαράζει είναι η αβεβαιότητα του μέλλοντος» (W. Logue, 1996:69).

Είναι ολοφάνερο ότι η ύπαρξη της φτώχειας οδηγεί αρκετούς στο να αμφισβητούν αυτή την κοινωνία που, όπως λέγεται, λειτουργεί με δύο ταχύτητες. Η μία αφορά τους έχοντες, αυτούς που ζουν μέσα σε μια «παχυλή» ασφάλεια, και η άλλη αφορά την ύπαρξη των φτωχών και αποκλεισμένων, που χρηματοδοτείται από την κοινωνική παροχή (όπου αυτή δεν έχει καταργηθεί) ή από τη φιλανθρωπία (από μη κυβερνητικές οργανώσεις).

Βέβαια, υπάρχουν διάφορες θεωρήσεις για τα αίτια της φτώχειας. Μία από αυτές, που απορρέει περισσότερο από τη *σχολή των λειτουργιστών* (ή της *συναίνεσης*), αποδίδει τη φτώχεια στον «πολιτισμό των φτωχών», δηλαδή στη μοιρολατρική νοοτροπία και στις χαμηλές εκπαιδευτικές και επαγγελματικές προσδοκίες των φτωχών.

Μια δεύτερη προσέγγιση, η οποία έχει επηρεαστεί από τη *θεωρία των συγκρούσεων*, αποδίδει τη φτώχεια στην άνιση κατανομή του πλούτου, στην οικονομι-

Βαθαίνει το χάσμα μεταξύ των πλουσίων και των φτωχών

«...Ποτέ άλλοτε η αντίθεση που προκαλεί ο πλούτος δεν ήταν τόσο έντονη: τα εισοδήματα του 1% του παγκόσμιου πληθυσμού στο οποίο περιλαμβάνονται λιγότεροι από 50 εκατομμύρια άνθρωποι αντιστοιχούν στα εισοδήματα των 2,7 δισεκατομμυρίων φτωχότερων ανθρώπων του πλανήτη.

Η μέτρηση της φτώχειας δημιουργεί επίσης πλήθος πολεμικών. Οι περισσότερες χώρες χρησιμοποιούν εθνικούς δείκτες για να υπολογίσουν τη διαφορά με το μέσο εισόδημα ή με ένα υποθετικό «καλάθι της νοικοκυράς» που περιέχει τα ελάχιστα ζωτικά αγαθά. Είναι λοιπόν λογικό να εμφανίζονται διαφορές από κράτος σε κράτος... Η πραγματική μέτρηση της φτώχειας θα πρέπει να περιλαμβάνει, εκτός από τα νομισματικά κριτήρια, την πραγματική πρόσβαση σε πόσιμο νερό, σε τροφή, στέγη, υγεία και εκπαίδευση. Αυτό επιχειρεί να κατορθώσει ο δείκτης της ανθρώπινης ανάπτυξης που δημιούργησε το Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών για την Ανάπτυξη (UNDP)». (Le Monde Diplomatique 2003, «Το νέο πρόσωπο του κόσμου» τεύχος 1).

κή εκμετάλλευση της καπιταλιστικής τάξης, στην αποικιοκρατία και την νεοαποικιοκρατία, που εμπόδισε την πραγματική ανάπτυξη σε πολλές χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου, καθώς και σε παράγοντες κοινωνικού αποκλεισμού (π.χ. ταξικές επιλογές στην εκπαίδευση, ρατσισμός, προκατάληψη κτλ.).

6.2.3 Συνέπειες ανεργίας, φτώχειας και ανισοτήτων

Η ανισότητα, η ανεργία και η φτώχεια θεωρούνται τα σημαντικότερα κοινωνικά προβλήματα, διότι μπορούν να επηρεάσουν την κοινωνική, εκπαιδευτική και επαγγελματική σταδιοδρομία των ανθρώπων.

Οι άνθρωποι που χάνουν την εργασία τους μπορεί να εξαναγκαστούν σε μετανάστευση, ενώ συγχρόνως αποκλείονται από τον κοινωνικό τους περίγυρο, διότι

Εικ. 6.10 Μαθήματα γλώσσας για μετανάστες στην Ε.Ε. (Πολλές γλώσσες: Μία οικογένεια, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Βρυξέλλες, 2004).

η θέση στην οποία έχουν περιπέσει επηρεάζει την ψυχολογία και την αυτο-εικόνα τους. Επιπλέον, η ανεργία και η φτώχεια συνδέονται άμεσα με την υγεία, την ποιότητα ζωής και το προσδόκιμο όριο επιβίωσης των ανθρώπων.

Έχει επίσης παρατηρηθεί ότι η ανεργία συνοδεύεται από αυξημένα ποσοστά αλκοολισμού, εγκληματικότητας, διαζυγίων, καθώς και άλλων κοινωνικών φαινομένων, όπως είναι η ξενοφοβία, ο ρατσισμός και η έξαρση της βίας (βλ. κεφάλαιο 10). Τα φαινόμενα αυτά δεν ταυτίζονται απόλυτα με την ανεργία, ωστόσο ο συνδυασμός της ανεργίας με άλλους παράγοντες (π.χ. προβληματική κοινωνικοποίηση κτλ.) αυξάνει τις πιθανότητες εμφάνισης αυτών των φαινομένων. Μια άλλη αρνητική

πτυχή, ειδικότερα της μακροχρόνιας ανεργίας, είναι η σταδιακή απαξίωση των γνώσεων, των δεξιοτήτων και της αποκτηθείσας εργασιακής εμπειρίας των ανέργων, γεγονός που καθιστά αναγκαία τα προγράμματα επαγγελματικής τους.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, οι πιο ευάλωτες ομάδες οι οποίες συχνότερα αντιμετωπίζουν το πρόβλημα της φτώχειας είναι οι αγροτικές και οι εργατικές τάξεις των χωρών του Τρίτου Κόσμου (βλ. κατάσταση παιδιών στον κόσμο), οι φυλετικές και πολιτισμικές μειονότητες, οι μετανάστες και οι πρόσφυγες από τρίτες εκτός Ε.Ε. χώρες, οι γυναίκες και τα παιδιά, οι ηλικιωμένοι, οι πολυμελείς οικογένειες, οι αποφυλακισθέντες και τα άτομα με αναπηρίες.

Πίνακας 6.4. Δείκτης έκβασης νοσηλείας (ίσης/βελτίωσης) για ενδεικτικές κατηγορίες νόσων (στοιχεία 1982)

Κατηγορίες νόσων	Σύνολο 1	Άποροι 2	Μη άποροι 3	Σύγκριση μη απόρων προς άπόρους(3/2)
Λοιμώξεις	21,8	7,76	22,70	2,93
Νόσοι του νευρικού συστήματος	51,04	16,38	52,36	3,20
Αναπνευστικές νόσοι	19,74	4,31	20,77	4,82
Νόσοι του πεπτικού συστήματος	38,86	14,56	39,72	2,72
Επιπλοκές κύησης τοκετού, λοχείας	5831,09	1451,0	6039,66	4,16
Δερματολογικές νόσοι	321,15	47,00	338,28	7,20
Νόσοι του μυοσκελετικού συστήματος	168,11	10,67	179,36	16,81

Πολλοί κοινωνιολόγοι συσχετίζουν την οικονομική ανέχεια με την υγεία και τη δυνατότητα (ή την αδυναμία) πρόσβασης των ατόμων σε υπηρεσίες περίθαλψης. Μια σχετική μελέτη, η οποία τεκμηρίωσε στατιστικά τη σχέση οικονομικής ανέχειας και υγείας, έγινε από ομάδα Ελλήνων κοινωνικών επιστημόνων (πίνακας 6.4). Κατασκεύασαν ένα δείκτη έκβασης νοσηλείας (λασης ή θανάτου) και τον συνέκριναν με την οικονομική κατάσταση των νοσηλευόμενων.

Με δεδομένη τη θνητότητα ενός νοσήματος, ο αριθμός των ιαθέντων μη άπορων ασθενών ήταν μεγαλύτερος από τον αριθμό των άπορων. Αντίστροφα, τα ποσοστά των ασθενών που πέθαναν κατά τη διάρκεια της νοσηλείας ήταν υψηλότερα στους άπορους σε σύγκριση με τους μη άπορους. Οι κοινωνικές ανισότητες οδηγούν στατιστικά και σε ανισότητες στην περίθαλψη και την υγεία. Υπογραμμίζεται η λέξη στατιστικά, διότι οι συνέπειες της φτώχειας (όπως και του πλούτου), είτε αφορούν την υγεία είτε άλλα ατομικά δικαιώματα, δεν είναι απόλυτες, δεδομένου ότι η υγεία των ανθρώπων επηρεάζεται από πολλούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένου και του παράγοντα της κληρονομικότητας.

6.2.4 Παιδική εργασία

Μια σημαντική συνέπεια της φτώχειας είναι και η παιδική εργασία, η οποία εμφανίζεται τόσο στον αναπτυσσόμενο όσο και στον αναπτυγμένο κόσμο. Επισημαίνεται ότι τα εργαζόμενα παιδιά προέρχονται συνήθως από κοινωνίες στις οποίες ο οικογενειακός ιστός έχει διαρραγεί (πόλεμοι-εμφύλιες συρράξεις) ή από οικογένειες φτωχές και πολυμελείς, που δε διαθέτουν τα μέσα να συντηρήσουν όλα τα μέλη τους.

Σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές, 250 εκατομμύρια είναι σε όλο τον κόσμο τα παιδιά που υφίστανται οικονομικής ή άλλης φύσεως εκμετάλλευση: παιδιά στην πορνεία, παιδιά σκλάβοι, στα χαρακώματα, μικροπωλητές, παιδιά που εργάζονται σε βιομηχανίες τροφίμων, πετροχημικών, ανακύκλωσης σκουπιδιών.

Εικ. 6.11 Παιδιά εργαζόμενα στην ταπητουργία (UNICEF Annual Report, 2003).

Η κατάσταση των παιδιών στον κόσμο (φτώχεια, πόλεμος, AIDS)

- 640.000.000 παιδιά δεν έχουν ικανοποιητική στέγαση.
 - 500.000.000 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε εγκαταστάσεις υγιεινής.
 - 400.000.000 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό.
 - 300.000.000 παιδιά στερούνται την πληροφόρηση.
 - 270.000.000 παιδιά δεν έχουν πρόσβαση σε βασικές υπηρεσίες υγείας.
 - 90.000.000 παιδιά στερούνται το φαγητό σε μεγάλο βαθμό.
- (www.unicef.gr. reports. sowcr 2005.php)

Το σύγχρονο δουλεμπόριο
Παιδιά από την Αφρική, την Κίνα και τις Ινδίες, με παγίδα τη μόρφωση έρχονται στη Βρετανία
όπου τα χρησιμοποιούν ως δούλους

«Η ανθρώπινη εκμετάλλευση έχει πολλές μορφές...Βρετανικές εφημερίδες αποκάλυψαν προσφάτως τις ανησυχητικές διαστάσεις του δουλεμπορίου παιδιών από αφρικανικές χώρες τα οποία προωθούνται, κυριολεκτικά ως σκλάβοι, σε πλούσια σπίτια. Τα θύματα είναι κυρίως κορίτσια από χώρες της Δυτικής Αφρικής, που ξεκινούν με την ελπίδα μιας καλής μόρφωσης στην Ευρώπη, για να καταλήξουν να υπηρετούν πλούσιες οικογένειες χωρίς αμοιβή. Πιστεύεται ότι ένα σημαντικό ποσοστό των περίπου 10.000 παιδιών από τη Δυτική Αφρική που φτάνουν στη Βρετανία, για να ζήσουν υποτίθεται με θετές οικογένειες, προορίζονται στην πραγματικότητα για λαθραία οικιακή εργασία...Οι σπείρες που τα στρατολογούν λένε συνήθως στους γονείς ότι θα τα πάνε στην Ευρώπη για να μορφωθούν με αντάλλαγμα μια μικρή βοήθεια στο σπίτι όπου θα ζουν. Κατά τον ίδιο τρόπο φτάνουν και παιδιά από την Κίνα και το Βιετνάμ, που καταλήγουν δούλοι σε παράνομες βιοτεχνίες και εστιατόρια. Σύμφωνα με εκτιμήσεις ορισμένων ανθρωπιστικών οργανώσεων, η προώθηση για οικιακή υπηρεσία λαμβάνει ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις από την παιδική πορνεία...θορυβημένοι από την έκταση του φαινομένου οι αρμόδιοι υπουργοί ετοιμάζονται, κατόπιν υποδείξεως της UNICEF, να κλείσουν ένα παραθυράκι του νόμου που αξιοποιούν οι σύγχρονοι δουλεμπόροι. Όπως προειδοποιεί η οργάνωση σε έκθεσή της για τη διακίνηση παιδιών... ενώ η βρετανική κυβέρνηση ανάγει την παράνομη εισαγωγή παιδιών στη χώρα με σκοπό την πορνεία σε αδίκημα, που επισείει ποινή 14ετούς κάθειρξης, δεν έχουν κάποιο όπλο εναντίον των συμμοριών που εμπορεύονται παιδιά για καταναγκαστική εργασία μη σεξουαλικής φύσεως...» (Ελευθεροτυπία, 28 Ιουνίου 2003).

Στην περίπτωση της Ελλάδας, και σύμφωνα με στοιχεία που έχουν παρουσιαστεί από ιδρύματα τα οποία δραστηριοποιούνται στον τομέα της προστασίας του παιδιού στη χώρα μας (π.χ. Ίδρυμα Μαραγκοπούλου) οι εργαζόμενοι ανήλικοι το 1997 ανέρχονταν σε 79.000 (παιδιά 14-19 ετών), ενώ περίπου 3.000 υπολογίζονταν τα παιδιά που είχαν πέσει θύματα εκμετάλλευσης. Ακόμη υποστηρίζεται ότι το ζήτημα της παιδικής εργασίας και εκμετάλλευσης διευρύνεται, καθώς η λεγόμενη «κρυφή» εργασία στη βιοτεχνία και τη γεωργία γνωρίζει σοβαρή άνθηση.

Από έρευνα της UNICEF (2000) με θέμα «Τα παιδιά των φαναριών» προκύπτει ότι 5.800 παιδιά ζούσαν και εργάζονταν το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας στους δρόμους. Τα παιδιά αυτά ήταν ηλικίας από 2 ως 15 ετών και δραστηριοποιούνταν σε όλο το Λεκανοπέδιο της Αττικής. Κατοικούσαν σε υπόγεια, σε σκηνές, σε πρόχειρους καταυλισμούς, ακόμα και σε βαγόνια, σε εγκαταλελειμμένα αυτοκίνητα κτλ., ενώ το 2% δήλωσε άστεγο. Στο σύνολο του δείγματος (955 παιδιά) το 61% ήταν αγόρια, το 44,1% προερχόταν από ελληνικές οικογένειες, ενώ τα υπόλοιπα ήταν παιδιά μεταναστών ή προσφύγων.

Ένα σημαντικό μέρος αυτών των παιδιών βρισκόταν στην Ελλάδα χωρίς τους γονείς τους, ενώ ελάχιστα (20%) πήγαιναν σχολείο. Πολλά παιδιά δήλωσαν ότι «εργοδότης» τους δεν είναι κάποιος από τους γονείς τους. Τους επιβάλλονταν τιμωρίες, αν δεν ήθελαν να πάνε για δουλειά ή έκαναν μικρή είσπραξη. Είναι χαρακτηριστικό ότι πολλά παιδιά δήλωσαν ως τιμωρίες, εκτός από το ξύλο, το ότι δεν τους έδιναν φαγητό ή ότι τα απειλούσαν να τα διώξουν από το μέρος όπου διέμεναν...» (UNICEF-ALCO, 2000).

Στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας η εκμετάλλευση των παιδιών αποτελεί προσβολή για τον αναπτυγμένο κόσμο. Η απορία της μικρής Ρίνας «αν δε δουλέψω, πώς θα ζήσω;» θέτει το θέμα της αντιμετώπισης των ανισοτήτων και της φτώχειας στη βάση της ανάπτυξης της παγκόσμιας κοινωνίας. Δεν μπορεί να νοηθεί ανάπτυξη στο σύγχρονο κόσμο, όταν οι ανισότητες ανάμεσα στα κράτη και στα άτομα μεγεθύνονται. Οι ανισότητες αυτές προκαλούν τον αποκλεισμό των ατόμων από βασικά αγαθά, όπως είναι η πρόσβαση στις υπηρεσίες υγείας, εκπαίδευσης και πολιτισμού.

Αν δε δουλέψω, πώς θα ζήσω;

Όνομα: Ρίνα

Τόπος κατοικίας: Πρακάς Ναγκάρ, μια παραγκούπολη στην Ανατολική Ινδία

Επάγγελμα: σπάει πέτρες

Ηλικία: πέντε ετών

«Μου αρέσει...», ψιθυρίζει ντροπαλά, χωρίς να σταματήσει τη δουλειά της. Η πέτρα στις όχθες του ποταμού Μαχαράντα μετατρέπεται μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα σε χαλίκια. Έξι μέρες την εβδομάδα, ατελείωτες ώρες κάθε μέρα. Με την ίδια βρόμικη και σχισμένη φούστα, το ίδιο βρόμικο και σχισμένο μπλουζάκι. «Θα ήθελα όμως να πηγαίνω στο σχολείο», λέει. Ολόγυρά της, σκλαδόν επάνω στον ίδιο σωρό από πέτρες, κάτω από μαύρες ομπρέλες που κρύβουν τον ήλιο, αλλά εντείνουν τη ζέστη, βρίσκονται δεκάδες ακόμα παιδιά. «Αν δε δουλέψω, πώς θα κερδίσω χρήματα για να ζήσω;» ρωτά η δεκάχρονη Μίνα, σπάζοντας ταυτόχρονα πέτρες μαζί με τον αδελφό της, τον Ρατζές, που νομίζει ότι είναι έξι ετών, αλλά φαίνεται μεγαλύτερος- κανείς εδώ δε γνωρίζει πραγματικά πότε γεννήθηκε.

...Λατομεία, ορυχεία και εργοστάσια: αυτές είναι οι «δημοφιλέστερες» εργασίες για τα παιδιά ενός κατώτερου θεού. Στο Σιλιγκούρι όμως, στη στενή λωρίδα γης ανάμεσα στο Νεπάλ και το Μπανγκλαντές, η οποία συνδέει τα απομονωμένα βορειοανατολικά κρατίδια με την υπόλοιπη Ινδία, πιο εύκολα βρίσκει κανείς παιδιά να εργάζονται στις όχθες του ποταμού, σπάζοντας πέτρες για να χρησιμοποιηθούν τα χαλίκια ως οικοδομικό υλικό ή μαζεύοντας άμμο με τον ίδιο σκοπό, παρά ενήλικους. Αμείβονται ανάλογα με το φορτίο. Για ένα φορτίο πέντε τόνων παίρνουν 700 ρουπίες δηλαδή περίπου 12 ευρώ. Η Ρίνα και οι γονείς της χρειάζονται περίπου τέσσερις εβδομάδες για ένα τέτοιο ποσό. Ζουν μαζί με τα δύο άλλα παιδιά της οικογένειας, τη δώδεκα μηνών Πριγιάνκα και τον τριών ετών Βικράμ, σε μια καλύβα από μπαμπού και για βραδινό τρώνε μόνο ρύζι ή ψωμί που φτιάχνουν οι ίδιοι. Τις μέρες της πληρωμής υπάρχει, αν είναι τυχεροί, και κρέας. Τις περισσότερες μέρες δεν υπάρχουν ούτε καν λαχανικά. «Είμαστε φτωχοί, πώς να αγοράσουμε λαχανικά;» ρωτά η Λίλα, η 25χρονη μητέρα της Ρίνα. Τα μελαγχολικά της μάτια γίνονται ακόμη πιο μελαγχολικά, όταν σκέφτεται το μέλλον. Ο τριχρονος Βικράμ «προπονείται» ήδη για τη δουλειά που θα πιάσει σε έναν χρόνο. Το μοναδικό του παιχνίδι, άλλωστε, είναι ένα μικρό σφυρί...» (Τα Νέα, 6/9/2004).

6.3. Αντιμετώπιση των ανισοτήτων, της φτώχειας και της ανεργίας

Μπορούν πράγματι να αντιμετωπιστούν οι κοινωνικές ανισότητες, τόσο συλλογικά όσο και ατομικά; Υπάρχουν διαφορετικές θεωρήσεις βάσει των οποίων μπορεί να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό.

Γενικά, η αντιμετώπιση των ανισοτήτων εξαρτάται από τη φύση του κοινωνικο-οικονομικού συστήματος και των κατευθύνσεών του (π.χ. μείωση ή αύξηση της ανεργίας, ύπαρξη ή ανυπαρξία κοινωνικού κράτους κ.ά.). Όσον αφορά τις χώρες με ελεύθερη οικονομία, έμφαση δίνεται στο ρόλο που μπορούν να διαδρα-

ματίσουν τα άτομα, ώστε με την ενεργοποίησή τους να βελτιώσουν τις συνθήκες της ζωής τους. Αντίθετα, στις κεντρικά σχεδιασμένες οικονομίες το βάρος για την αντιμετώπιση των κοινωνικών ανισοτήτων πέφτει στο κράτος. Επιπλέον, η δράση των συνδικαλιστικών φορέων (συνδικάτα) είναι σημαντική στο θέμα της διεκδίκησης αιτημάτων που αφορούν την ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου (π.χ. αιτήματα για αύξηση μισθών, για μείωση εργάσιμου χρόνου κ.ά.).

Επομένως οι κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο σε κάθε ιστορική περίοδο και σε κάθε κοινωνία. Το «κοινωνικό κράτος» αναφέρεται για πρώτη φορά στο Γερμανικό Σύνταγμα (1949), το οποίο και καθιερώνει τα κοινωνικά δικαιώματα (υγεία, εργασία, ασφάλιση κτλ.) και οδηγεί

σε μια πολιτική παροχών προς τα οικονομικά ασθενέστερα στρώματα. Η δημιουργία συνεπώς του κοινωνικού κράτους (κράτους πρόνοιας) της συλλογικής δηλαδή αντιμετώπισης των ανισοτήτων, προσβλέπει σε μια ανακατανομή του πλούτου.

Η ανακατανομή του πλούτου σε μια κοινωνία επιτυγχάνεται με διάφορα μέτρα όπως:

- την πολιτική μισθών (συλλογικές συμβάσεις εργασίας, οικογενειακά επιδόματα κ.ά.),
- τη φορολογική πολιτική με στόχο τη μείωση της επιβάρυνσης στους οικονομικά ασθενέστερους (π.χ. μείωση φόρων για τις πολυμελείς οικογένειες, μείωση αναλογίας έμμεσων-άμεσων φόρων),
- την κοινωνική ασφάλιση (ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, συνταξιοδότηση, επιδόματα σε άτομα με ειδικές ανάγκες κ.ά.),
- την πρόσβαση σε κοινωνικές υπηρεσίες (π.χ. συμβουλευτική),
- την πρόσβαση σε αγαθά πολιτισμού (π.χ. κοινωνικός τουρισμός, ελεύθερη είσοδος σε μουσεία, εκδηλώσεις κ.ά.).

Εικ. 6.12 Η πρόσβαση στις υπηρεσίες είναι προϋπόθεση για την αντιμετώπιση των ανισοτήτων (Φωτογραφικό αρχείο Ε. Κουμάντση).

Μετά την οικονομική κρίση του 1980 ξεκινά ένας διάλογος στην Ευρώπη για τη μείωση της συμβολής και τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους. Η συζήτηση αυτή συνεχίζεται έως σήμερα και έχει ως αποτέλεσμα τον επαναπροσδιορισμό της πολιτικής που αφορά τους μισθούς, τη φορολογία, την κοινωνική ασφάλιση κ.ά.

Η αντιμετώπιση της ανεργίας αποτελεί κομβικό σημείο στην πολιτική κάθε κράτους. Ο στόχος βέβαια δεν είναι άλλος από τη μείωση της ανεργίας, η οποία αμβλύνει, με τη σειρά της, τις ανισότητες και τη φτώχεια. Για το λόγο αυτό διατυπώνονται προτάσεις όπως η μερική απασχόληση ή η πρόωγη συνταξιοδότηση εργαζομένων ή, αντίθετα, η αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση κ.ά.

Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η ευελιξία στην εργασία, η οποία ορίζεται ως η συνεχής μετακίνηση του

εργαζόμενου σε διαφορετικές εργασιακές θέσεις. Αυτό σημαίνει ότι πολλοί εργαζόμενοι στη διάρκεια της επαγγελματικής ζωής τους θα αλλάξουν παραπάνω από μία φορά θέση εργασίας. Τα συναισθήματα ωστόσο που συνοδεύουν τον εργαζόμενο εξαιτίας αυτών των αλλαγών είναι η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια. Τέτοια μέτρα εξάλλου θα πρέπει να συνοδεύονται και από την προσπάθεια ανάπτυξης της οικονομίας και τόνωσης των επενδύσεων, τα οποία με τη σειρά τους θα δώσουν νέες θέσεις εργασίας.

Σύμφωνα με κάποιες θεωρήσεις, μέτρα για την αντιμετώπιση των ανισοτήτων και της ανεργίας μπορούν να ληφθούν και από το ίδιο το άτομο. Το άτομο είναι δυνατόν να ενεργοποιηθεί και να συμβάλει αποφασιστικά στη βελτίωση της προσωπικής του πορείας μέσω της εκπαίδευσης, της επανακατάρτισης και της απόκτησης άλλων τυπικών προσόντων.

Συγκεφαλαιώνοντας, η εξάλειψη της φτώχειας και των ανισοτήτων θέτει το ζήτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης που, ως ιδεώδες, θεμελιώνεται στην αρχή της δίκαιης ανακατανομής των υλικών και συμβολικών πηγών πλούτου (π.χ. εισοδημάτων, αγαθών, υπηρεσιών, παιδείας, υγείας κτλ.).

Εικ. 6.13 Σχολείο Δεύτερης Ευκαιρίας: ενήλικοι μαθητές μέσα στην τάξη (Ιστορία του νέου Ελληνισμού, 1770-2000, τόμος 10ος, τεύχος 12ο, εκδ. Ελληνικά Γράμματα).

Ερωτήσεις

1. Να συγκρίνετε τις αντιλήψεις που υπήρχαν για την εργασία στην Αρχαία Αθήνα, τη Ρώμη και το Μεσαίωνα. Να εντάξετε τις αντιλήψεις αυτές σε συγκεκριμένα κοινωνικά πλαίσια από το κεφάλαιο 2.
2. Ποιες είναι οι αιτίες διαφοροποίησης της εργασίας κατά την περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης;
3. Να βρείτε τα άρθρα του Συντάγματος τα σχετικά με την εργασία (από το βιβλίο της Β' Λυκείου: Εισαγωγή στο δίκαιο και τους πολιτικούς θεσμούς, και να τα συγκρίνετε με το άρθρο 23 του παραθέματος από την Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (σελ. 109). Τι παρατηρείτε;
4. Πώς ορίζεται ο καταμερισμός εργασίας; Να καταγράψετε τον καταμερισμό εργασίας που υπάρχει στο σπίτι σας.
5. Να συγκρίνετε το φορντικό και το τείλορικό σύστημα οργάνωσης της εργασίας. Πού συγκλίνουν και πού διαφοροποιούνται;
6. Πότε και πώς αμφισβητήθηκαν οι απόψεις του Τέιλορ και του Φορντ;
7. Ποιες είναι οι αιτίες που δημιούργησαν τις σύγχρονες μορφές απασχόλησης;
8. Πιστεύετε ότι η εργασία και η ανεργία είναι μετρήσιμα μεγέθη;
9. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά των εργασιακών σχέσεων στην Ελλάδα;
10. Να αναφέρετε κοινωνικές ομάδες που θεωρείτε ότι πλήττονται περισσότερο από την ανεργία στην Ελλάδα.
11. Πώς ορίζεται η κοινωνική διαστρωμάτωση;
12. Ποιος είναι ο ορισμός των κοινωνικών τάξεων;
13. Να συγκρίνετε τις θεωρίες του Μαρξ και του Βέμπερ για τις κοινωνικές τάξεις.
14. Μπορούμε να κατατάξουμε έναν άνθρωπο σε μια κοινωνική τάξη μόνο από την εμφάνισή του;
15. Πώς ορίζονται από την κοινωνιολογία οι κοινωνικές ανισότητες;
16. Υπάρχει ένα και μοναδικό κριτήριο για τη φτώχεια;
17. Τι είναι απόλυτη και τι σχετική φτώχεια;
18. Ποιες είναι οι σημαντικότερες θεωρητικές προσεγγίσεις για τη φτώχεια;
19. Ποια είναι η σχέση της φτώχειας με την υγεία;
20. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του κράτους πρόνοιας και τι συμβαίνει σήμερα με τις κοινωνικές παροχές;
21. Γιατί υπάρχουν στον κόσμο παιδιά που εργάζονται;
22. Πώς μπορεί να συμβάλει το άτομο στην αντιμετώπιση της ανεργίας; Να δώσετε παραδείγματα.

